

Geldrop	8 oktober 2024	onderwerp	Raadsinformatiebrief Geroofd Joods vastgoed
		registratienr	2318687

Beste leden van de raad van de gemeente Geldrop-Mierlo,

Inleiding

In de zogenoemde 'Verkaufsbücher' werd door de Duitse bezetter tijdens de Tweede Wereldoorlog geroofd Joods vastgoed geregistreerd. Op de lijst stond ook de gemeente Geldrop vermeld. Het betrof één perceel, te weten het vroegere perceel 'Mierloscheweg 96/98'.

Begin 2020 hebben Pointer (KRO-NCRV) en Follow the Money gemeenten benaderd met de vraag of zij onderzoek hadden ingesteld in verband met de vermelding van de betreffende gemeente in de 'Verkaufsbücher'.

Vanwege het uitbreken van de coronapandemie is daar in 2020 niet de prioriteit aan gegeven. Naar aanleiding van raadsvragen begin dit jaar is in opdracht van de gemeente alsnog een onafhankelijk onderzoek ingesteld. Het onderzoek is uitgevoerd door het team 'Advies & Actualiteit' van de Radbouduniversiteit te Nijmegen, in dit geval door mevrouw Ch. Dommerholt MA, onder leiding van prof. dr. W.P. van Meurs. Het voorbereidend onderzoek werd uitgevoerd door het gemeentelijk Documentatiecentrum.

Samenvatting

Het onderzoek komt tot de volgende constatering:

- Mierloscheweg 96/98 was eigendom van de heer J.A. de Heer, directeur van de Tweka.
- De heer De Heer overleefde de oorlog niet. Hij werd wegens verzetsactiviteiten vastgezet in de gevangenis in Scheveningen, het zogenoemde 'Oranjehotel', en is daar overleden.
- Het perceel Mierloscheweg 96/98 - met een woning, een vakantiewoning en een garage - werd in 1942 door de Duitse bezetter "in beheer genomen".
- In januari 1943 werd het perceel verkocht aan de heer J.W. Peijnenburg. Deze verkoop was van tevoren vastgelegd in een overeenkomst tussen de heren De Heer en Peijnenburg, als bevriende ondernemers.
- Ook landbouwpercelen van De Heer werden na verplichte registratie in 1941 verkocht.
- Rechtsherstel vond plaats in 1946, waarna de woningen weer terugkeerden in het bezit van de weduwe van de heer De Heer en haar zoons.
- Er zijn geen twijfels aan het legale bezit van de gemeente van het schilderij van Frans Francken uit de 17e eeuw, dat de heer Peijnenburg in 1967 aan de toenmalige gemeente Geldrop schonk. Dit schilderij hangt in het kasteel te Geldrop.

Conclusie

De gemeente was niet bij de in de Verkaufsbücher vermelde transactie betrokken. Bij het onderzoek is ook niet gebleken van zaken, zoals de naheffing onder (nabestaanden van) gedeporteerden van tijdens de internering niet betaalde belastingen. Dit heeft bij andere gemeenten wel eens plaatsgevonden. In verband hiermee zijn geen nadere maatregelen nodig.

Bijlage

- *'Historische reconstructie rondom Mierloscheweg 96/98, Geldrop', team Advies & Actualiteit Radbouduniversiteit Nijmegen, sept. 2024*

Burgemeester en wethouders van Geldrop-Mierlo,

N.J.H. Scheltens
secretaris

J.C.J. van Bree
burgemeester

Historische reconstructie rondom Mierloscheweg 96/98, Geldrop

Notitie voor gemeente Geldrop-Mierlo, sept. 2024

Advies & Actualiteit, prof. dr. Wim van Meurs, Charlotte Dommerholt MA

Context en opdracht

In het kader van de anti-Joodse maatregelen nam de Duitse bezetter vanaf 1941 Joods vastgoedbezit in heel Nederland “in beheer”. De beheersinstellingen hadden de opdracht om deze panden te verkopen. Deze transacties werden geregistreerd in de zogenaamde Verkaufsbücher, registers die zich nu nog in het Nationaal Archief in Den Haag bevinden. 10.000 panden werden op deze manier verkocht en ongeveer evenveel panden werden in beheer genomen, maar konden om verschillende redenen niet worden verkocht, bijvoorbeeld door oorlogsschade of een onbewoonbare toestand. Na de bevrijding zorgden de Raad voor het Rechtsherstel en het Nederlands Beheersinstituut (NBI) ervoor dat in de meeste gevallen de Joodse eigenaren of hun nabestaanden het vastgoed terugkregen.

Wetenschappelijk onderzoek naar dit relatief onbekende aspect van de Joodse deportaties voor Rotterdam, Amsterdam en Den Haag leidde samen met de digitalisering van de Verkaufsbücher in 2019 tot opdrachtonderzoek voor meer dan honderd gemeenten in heel Nederland.¹ In Geldrop- Mierlo ging het om slechts één pand – Mierloscheweg 96/98. Tegenwoordig staat op deze plaats Mierloseweg 162. Het team van Advies en Actualiteit van de Radboud Universiteit Nijmegen heeft sinds 2020 voor 40 gemeenten onderzoek gedaan naar Joodse onteigeningen, rechtsherstel en de rol van de gemeenten. In mei j.l. is een synthese van deze 24 eigen rapporten en een nog groter aantal onderzoeksrapporten voor andere gemeenten verschenen.²

Burgemeester Jos van Bree van Geldrop-Mierlo heeft de Radboud Universiteit opdracht gegeven voor een historische reconstructie van de onteigening en het eventuele daaropvolgende rechtsherstel van Mierloscheweg 96-98. De navolgende reconstructie is het resultaat van onderzoek in het kadaster, archieven van NBI en de Raad voor het Rechtsherstel (Nationaal Archief). Hierbij is ook gebruik gemaakt van de inzichten uit eerder onderzoek en de synthese om de Geldropse reconstructie te duiden en met ontwikkelingen elders te vergelijken. Naast deze notitie met de belangrijkste resultaten van de reconstructie is ook een digitaal dossier met de relevante archiefdocumenten uit het Documentatiecentrum Geldrop-Mierlo aan de opdrachtgever overhandigd. De archieven waren volledig genoeg voor een degelijke reconstructie die geen relevante vragen openliet.

¹ Voor een actueel overzicht, zie: https://www.ru.nl/onderzoek/onderzoeksprojecten/ontei gening-van-joods-vastgoed-in-woii-en-rechtsherstel_of_doi.org/10.34973/d91b-h825

² Wim van Meurs, Marieke Oprel, ‘Joodse burgers in Nederland: onteigening en rechtsherstel. Synthese van drie jaar onderzoek in opdracht van Nederlandse gemeenten’ (Nijmegen: Radboud Universiteit, Advies & Actualiteit, mei 2024). Online raadpleegbaar via: doi.org/10.34973/d91b-h825

Joodse eigenaar

De Joodse eigenaar van Mierloscheweg 96/98 was Jacques Andreas de Heer (1892-1943). Hij woonde in Eindhoven en in 1921 trouwde hij met Cato Stibbe (1896-1988).³ Het echtpaar kreeg drie zoons. In 1915 richtte Jacques Andreas de Heer de Geldropse Tricotagefabriek op. In de jaren dertig werd hier de naam 'Tweka' aan toegevoegd – vernoemd naar het populaire eigen merk badtextiel dat de fabriek op de markt bracht.

De fabriek draaide tijdens de oorlog onder een beheerder door. Joodse bedrijven werden namelijk vanaf 1941 (Verordening no. 48/1941 van maart 1941) geliquideerd of door de bezetter in beslag genomen. Voor de familie De Heer veranderde alles. In maart 1943 zat Jacques Andreas de Heer gevangen in het Oranjehotel in Scheveningen.⁴ Hier maakte hij een eind aan zijn leven. Zijn vrouw Cato en in elk geval twee zoons overleefden de oorlog wel. Na de bevrijding nam zoon Loet het bedrijf over.

Inbeheername, onteigening en verkoop

Op basis van Verordening 154/1941 moesten Joodse burgers in Nederland hun wooneigendom en ander vastgoed laten registreren. De bezetter nam het in beheer, eigende zich de baten toe en streefde ernaar om de panden te verkopen, soms al voordat de Joodse eigenaars en/of bewoners vanaf eind 1942 gedeporteerd werden. Hetzelfde gebeurde met het vastgoedeigendom van De Heer. In het kadaster werden deze panden pas op een andere naam overgeschreven op het moment dat de transactie van de oorlogskoop afgesloten was.

Bilderdijklaan 7 (tegenwoordig no. 25) - zijn woonhuis in Eindhoven - werd in beheer genomen en in 1943 verkocht aan de Nationalsozialistische Volkswohlfahrt (NSV) in Den Haag.⁵ Volgens de Verkaufsbücher werd de Joodse eigenaar in september 1943 geïnformeerd over deze verkoop – Jacques de Heer was toen al een halfjaar niet meer in leven. Zijn vrouw en zoons waren zijn erfgenamen. Met een verkoopprijs van 58.000 gulden was dit pand een van de honderd duurste panden in de Verkaufsbücher.

De fabriek in Geldrop, gelegen aan Mierloscheweg 52/53, werd in beheer genomen en voortgezet. In juni 1940 werd A.W. van Roosmalen naast De Heer directeur van de fabriek. De "overname" door de bezetter verliep in stappen: in april 1941 werd R.W. Vogel uit Geldrop aangesteld als beheerder. Onder deze beheerder leverde de Tweka zulke grote bijdragen aan de Winterhulp van de NSB dat het in de krant werd vermeld.⁶ In september van dat jaar traden beide vooroorlogse directeurs en drie commissarissen af. Het is aan te nemen dat dit onder druk van de bezetter gebeurde.

Eveneens werd duidelijk op basis van het kadaster van Geldrop dat Jacques de Heer ook landbouwgrond bezat. Die gronden werden niet onteigend, maar de eigenaar werd door de bezetter verplicht (Verordening 102/1941) om het perceel voor eind 1941 te verkopen. Ruim 3 hectare (C 1995) werd gekocht door een lokale landbouwer voor 2.100 gulden. Een heideperceel (C 1266) werd ook deels gekocht door deze landbouwer en gedeeltelijk door Johannes Wilhelmus

³ Noord-Hollands Archief, 358.6, registratienummer, 2546, akte, reg. 7A fol. 10v

⁴ "Jacques Andreas de Heer", Stichting 18 september, <https://stichting18september.nl/slachtoffers/jacques-andreas-de-heer/>

⁵ Verkaufsbücher, Laufnr. 3034, beheernummer 2750/3.

⁶ Algemeen Handelsblad, 28-5-1941

Peijnenburg. Er werd toezicht gehouden op een goede verkoopprijs en vaak was het een bekende of een niet-Joodse pachter die de grond kocht (en in veel gevallen na de bevrijding weer terug verkocht).⁷ Dit maakt deze koop van landbouwgrond in 1941 anders dan de koop van vastgoed waarbij de oorlogskoper (vaak een NSB'er) profiteerde van de vervolging van de ontrechte Joodse eigenaar.

Op het adres Mierloscheweg 96/98 had De Heer in 1927 een woning en een houten zomerhuis laten bouwen. Tegenwoordig bestaan deze woningen niet meer en is er nieuwbouw gepleegd. Bij het zomerhuis hoorde een garage – destijds zeker niet gebruikelijk. Deze huizen werden door een Duitse roofoorganisatie in beheer genomen en in januari 1943 voor 15.000 gulden verkocht aan de Geldropse fabrikseigenaar Johannes Wilhelmus Peijnenburg (1889-1986). Ook deze prijs is in de Verkaufsbücher een bovengemiddelde verkoopprijs.⁸ Dit roept de vraag op of Peijnenburg een oorlogskoper was en wat zijn motieven waren. Bij de motieven van oorlogskopers is de bandbreedte groot en niet zelden ontbreekt een steekhoudend bewijs. De motieven varieerden van hebzucht en vriendjespolitiek van de bezetter voor NSB'ers en collaborateurs tot een aankoop die was afgesproken met de Joodse eigenaar, met de belofte om de koop na de bevrijding ongedaan te maken (al werd die belofte niet altijd nagekomen).

Rechtsherstel

In augustus 1945 werden de nationale Raad voor het Rechtsherstel en het Nederlands Beheersinstituut (NBI) opgericht. Het NBI beheerde het vermogen van landverraders en van “afwezigen” (meestal gedeporteerde Joodse burgers). In het proces van rechtsherstel speelden gemeenten daarentegen geen rol van betekenis. De oorlogskoop werd ongedaan gemaakt en werd geacht niet te hebben plaatsgevonden. In de meeste gevallen kwam een zogenaamde “minnelijke schikking” tot stand tussen de oorlogskoper en de (nabestaanden van de) oorspronkelijke Joodse eigenaar. Daarin werden de kosten en baten van het vastgoedbezit tussen het moment van onteigening/doorverkoop en het moment van rechtsherstel tegen elkaar afgezet. Om zo vast te stellen wat de financiële balans zou zijn geweest als de Joodse eigenaar niet onrecht was.

Al snel na de bevrijding dienden de nabestaanden van J.A. de Heer een verzoek tot rechtsherstel in. Dit verzoek moest altijd worden ingediend door de Joodse eigenaar, diens erfgenamen of naoorlogse beheerder van het vermogen. Het proces van rechtsherstel werd in dit geval eind 1946 al afgerond. Dit is uitzonderlijk vroeg – het zwaartepunt van het afronden van het rechtsherstel ligt tussen 1947 en 1949.⁹ De reden voor dit vroege rechtsherstel werd duidelijk benoemd in de akte van rechtsherstel die in het najaar van 1946 werd opgemaakt. Namelijk ‘dat Peijnenburg tot deze aankoop is overgegaan uitsluitend als gevolg van- en in verband met een tevoren door hem met de, hem bevriende, Heer J.A. de Heer gesloten overeenkomst, ten doel hebbende gemeld onroerend goed voor de familie de Heer te behouden.’¹⁰ Door dit vooropgestelde plan en de goede verstandhouding, kon snel worden overgegaan tot voltooiing van het rechtsherstel. Het rechtsherstel vond plaats door middel van een minnelijke schikking. Dit hield in dat er geen

⁷ Database Landbouwgronden, Joods Cultureel Kwartier, perceelnummer. N96, C 1995 en 1266 (ged.).

⁸ Verkaufsbücher, Laufnr. 2204, beheernummer 2750/1-2.

⁹ Van Meurs en Oprel, ‘Joodse burgers in Nederland’, 44-49.

¹⁰ Nationaal Archief (NA), 2.09.48, 2.09.48 Inventaris van het archief van de Raad voor het Rechtsherstel, Dagelijks bestuur en secretariaat, Afdeling Beheer, Voorzieningen voor afwezigen en Voorzieningen voor rechtspersonen en Afdeling Onroerende goederen, 1945-1967, inv. 822, dossier 5022.

rechter aan te pas kwam, maar dat met tussenkomst van een notaris een eindafrekening met de kosten en baten werd opgesteld.¹¹

In het geval van De Heer en Peijnenburg werd overeengekomen dat Mierloscheweg 96-98 (perceel C 2318), waarop de twee woningen stonden, weer naar de familie De Heer ging. Een strook grond van ongeveer 800 m² aan de Mierloscheweg bleef wel in bezit van Peijnenburg. Perceel C 1265 dat uit heidegrond en een uitrit bestond, bleef ook in handen van Peijnenburg. Het deel van het perceel C 1266 (heidegrond) dat was gekocht door Peijnenburg ging weer terug naar de familie. Het deel dat de landbouwer kocht, bleef in diens bezit.

J.W. Peijnenburg had een aantal verbeteringen doorgevoerd aan de panden aan de Mierloscheweg. Ook had hij oorlogsschade laten herstellen. Op basis van de doorgevoerde verbeteringen en herstelkosten werd tijdens het proces van rechtsherstel vastgesteld dat Peijnenburg hierom recht had op 5.000 gulden van familie De Heer. Ook betaalde familie De Heer aan Peijnenburg 11.542 gulden. Dit bedrag bestond uit de koopsom die Peijnenburg in 1943 betaalde, minus de stukken grond die in zijn bezit bleven. Eveneens betaalde familie De Heer 658 gulden en 250,56 gulden aan Peijnenburg voor assurantieprijzen en huur die zij sinds 1 oktober 1945 ontvingen en die nog aan Peijnenburg toekwam. Al deze bedragen waren ten tijde van het rechtsherstel al betaald.

In de periode dat Peijnenburg de panden aan de Mierloscheweg in bezit had, verhuurde hij ze en ontving hier huur voor tot 1 oktober 1945. Na deze datum kwamen de huurpenningen toe aan familie De Heer. Ook zou Peijnenburg aan De Heer volgens de akte een vergoeding betalen voor eventuele oorlogsgeweldschade, als hier sprake van was. Een bedrag werd in de akte niet verduidelijkt. Beide partijen gingen akkoord met de gestelde voorwaarden, waarmee het proces van rechtsherstel was afgerond.

Van structurele naheffingen door de gemeente op de erfpacht of straatbelasting is behalve in Den Haag en Amsterdam bij het landelijke onderzoek nergens niets gebleken. In deze twee steden zag de gemeente zich gerechtigd om op het moment van rechtsherstel door de oorlogskoper niet betaalde belastingaanslagen actief in te vorderen bij de Joodse eigenaren als die terugkeerden de onderduik of concentratiekampen, of bij hun nabestaanden. De belastingkohieren die hierop het antwoord hadden kunnen geven, bestaan voor de eerste naoorlogse jaren in bijna geen enkel gemeentearchief meer. Gezien de geringe bedragen en het kleine aantal Joodse panden is een dergelijke actieve naheffing buiten de grote steden sowieso onwaarschijnlijk. Wel werden door de oorlogskoper betaalde aanslagen regulier meegenomen als kosten in de minnelijke schikking en kwamen zo toch ten laste van de Joodse ontrechte. Voor Mierloscheweg 96/98 zijn dergelijke belastingaanslagen niet aangetroffen.¹²

Inboedel

Op het moment dat Joodse families werden gedeporteerd en hun wooneigendom verkocht, werd de inboedel opgehaald. Deze geroofde inboedels uit met name Joodse huur- en eigendomswoningen werden verzameld en naar Duitsland getransporteerd voor families die daar

¹¹ Van Meurs en Oprel, 'Joodse burgers in Nederland', 52-53.

¹² NA, 2.09.16.06, Inventaris van het archief van het Nederlands Beheersinstituut, beheersdossiers beginnend met de letter H, inv.nr. 66327, J.A. de Heer, Geldrop; 2.09.16.14, Inventaris van het archief van het Nederlands Beheersinstituut, beheersdossiers beginnend met de letters T en U, inv.nr. 181455 Tweka, (Tricotfabrieken) Fa. NV, Geldrop.

het slachtoffer waren geworden van geallieerde bombardementen. Bij de meeste eenvoudige en middenklasse-huishoudens ging het om inboedel voor het dagelijks gebruik, van tafels en bedden tot servies en lampen. Het is mogelijk om met deze inventarissen in te zien in JOKOS-dossiers, die worden bewaard door Stadsarchief Amsterdam. Deze dossiers zijn alleen inzichtelijk voor familieleden. Soms is ook in een NBI-dossier een inventarislijst opgenomen.¹³

De zogenaamde Einsatzstab Reichleiter Rosenberg was verantwoordelijk voor de roof van cultuurgoederen zoals schilderijen en sieraden. Gezien de welstand van de familie De Heer is het niet ondenkbaar dat een deel van zijn inboedel in Eindhoven en/of Geldrop de belangstelling van Rosenberg trok.

In 1967 schonk de J.W. Peijnenburg een zeventiende-eeuws schilderij van Frans Francken aan de toenmalige gemeente Geldrop. Dit schilderij is nog altijd in bezit van de gemeente Geldrop-Mierlo en beeldt het huwelijk van de H.H. Jozef en Maria uit. Peijnenburg was een groot kunstliefhebber en beschikte over een eigen kunstcollectie. Dus deze schenking is op zich niet opmerkelijk. Het was overigens ook niet de enige kunstschenking van Peijnenburg aan gemeente Geldrop. Maar toen nog niet duidelijk was dat de koop van Mierloscheweg 96/98 door Peijnenburg een vriendendienst was en geen oorlogskoop uit winstbejag, werd bij dit schilderij de vraag opgeworpen of het niet afkomstig geweest zou kunnen zijn uit de inboedel van De Heer.¹⁴

Het schilderij komt niet voor in de archieven van Stichting Nederlands Kunstbezit (SNK), een stichting die werd opgericht in juni 1945 en wiens voornaamste taak het was om tijdens de oorlog ontvreemd Nederlands kunstbezit terug te krijgen. Peijnenburg komt in het archief van het SNK wel voor. Hij diende namelijk een aanvraag in voor teruggave voor een schilderij met de beeltenis van 'een dame in zomers toilet' van Isaac Israëls, dat in november 1943 na veiling in beslag werd genomen door de bezetter. Het werd in beslag genomen, omdat de schilder van Joodse komaf was. In 1949 had J.W. Peijnenburg in genoeg bewijs geleverd om het schilderij weer in bezit te krijgen.¹⁵ Er is geen bewijs is dat het schilderij van Frans Francken ooit eigendom is geweest van Jacques Andreas de Heer. Het traceren van de aankoop van het schilderij door een van beide welvarende ondernemers, vermoedelijk in de jaren dertig, is onbegonnen werk. Bovendien is er geen reden meer om aan de motieven van Peijnenburg te twijfelen, van wie we weten dat hij een kunstverzamelaar was. En dus ook niet aan zijn legale eigenaarschap van dit kunstwerk.

¹³ Stadsarchief Amsterdam, JOKOS-dossier nr. 60627.

¹⁴ *Collectie Peijnenburg: jubileumtentoonstelling, Provinciaal Genootschap 's-Hertogenbosch, 27 april-24 juni 1962*, (1962).

¹⁵ NA, 2.09.42, Inventaris van het archief van de Stichting Nederlands Kunstbezit (SNK) en haar taakvoorganger / taakopvolgers, (1930) 1945-1951 (1983), inv. 162 en 1071.

Slotsom

1. Mierloscheweg 96/98 werd in 1942 in beheer genomen en in januari 1943 verkocht aan Johannes Wilhelmus Peijnenburg. De verkoop van deze panden was van tevoren vastgelegd in een overeenkomst tussen De Heer en Peijnenburg als bevriende ondernemers.
2. Landbouwpercelen werden na verplichte registratie in 1941 verkocht aan Peijnenburg en een lokale landbouwer.
3. Rechtsherstel vond plaats in 1946, waarna de woningen weer terugkeerden in het bezit van Cato de Heer-Stibbe en haar zoons. Grondpercelen bleven deels in het bezit van Peijnenburg en een landbouwer.
4. Er zijn geen twijfels meer aan het legale bezit van het schilderij van schilder Frans Francken door Peijnenburg, die het in 1967 schonk aan de toenmalige gemeente Geldrop.

Bijlagen

I, NA, 2.09.48, 2.09.48 Inventaris van het archief van de Raad voor het Rechtsherstel, Dagelijks bestuur en secretariaat, Afdeling Beheer, Voorzieningen voor afwezigen en Voorzieningen voor rechtspersonen en Afdeling Onroerende goederen, 1945-1967, inv. 822, dossier 5022.

II NA, 2.09.42, Inventaris van het archief van de Stichting Nederlands Kunstbezit (SNK) en haar taakvoorganger / taakopvolgers, (1930) 1945-1951 (1983), inv. 162 en 1071.

Literatuur

- Maili Blauw, 'Roof en rechtsherstel in Eindhoven. Vastgoed uit joods bezit en de rol van de gemeente tijdens de bezetting en de naoorlogse jaren' (Utrecht, juli 2021);
- Jean Coenen, *Alles wat hier leeft, spint, twernt of weeft: geschiedenis van Geldrop en Zesgehuchten* (Geldrop: Rabobank, 1987);
- Jan van Oorschot, *Eindhoven, een samenleving in verandering*, 2 vols. (Eindhoven: Gemeente Eindhoven, 1982);
- Collectie Peynenburg: jubileumtentoonstelling, Provinciaal Genootschap 's-Hertogenbosch, 27 april-24 juni 1962, (1962).
- Wim van Meurs, Marieke Oprel, 'Joodse burgers in Nederland: onteigening en rechtsherstel. Synthese van drie jaar onderzoek in opdracht van Nederlandse gemeenten' (Nijmegen: Radboud Universiteit, Advies & Actualiteit, mei 2024).

Archieven

Nationaal Archief

2.09.16.XX Inventaris van het archief van het Nederlands Beheersinstituut, beheersdossiers beginnend met de letter ...

2.09.42, Inventaris van het archief van de Stichting Nederlands Kunstbezit (SNK) en haar taakvoorganger / taakopvolgers, (1930) 1945-1951 (1983).

2.09.48, Inventaris van het archief van de Raad voor het Rechtsherstel, Dagelijks bestuur en secretariaat, Afdeling Beheer, Voorzieningen voor afwezigen en Voorzieningen voor rechtspersonen en Afdeling Onroerende goederen, 1945-1967.